

Arrest

nr. 99 597 van 22 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 8 september 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 12 december 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 december 2012.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1 Op 14 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 8 september 2012 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing.

In een schrijven van 13 november 2012, zoals per bode ter kennis gebracht op 14 november 2012, brengt de verwerende partij, in de hoofding refererend naar onderhavige zaak met nummer 111 149 met betrekking tot de verzoekende partij, zijnde de heer B.N.(...) en mevrouw B.Z.(...), de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op de hoogte van wat volgt:

“Mevrouw de hoofdgriffier,

Refererend naar het verzoekschrift van 09.11.2012, wens ik u op de hoogte te stellen dat de Dienst Vreemdelingenzaken besloten heeft om de beslissing dd. 14 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter ongegrond werd verklaard in te trekken.”

Ten gevolge van de intrekking van de bestreden beslissing door de Dienst Vreemdelingenzaken is het beroep tot nietigverklaring zonder voorwerp geworden.

1.2 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd middels een beschikking aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing werd ingetrokken. Het beroep is derhalve doelloos.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (*cf.* Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 20 december 2012 dienden de verzoekende partijen een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vragen gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzetten waarom zij wensen gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden.

Naar aanleiding van dit verzoek tot horen, wordt ter terechtzitting van 26 februari 2013, middels het verwijzen naar de aan de verzoekende partijen toegezonden beschikking in toepassing van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet, uitdrukkelijk gevraagd wat hun standpunt ter zake is. De verzoekende partijen verduidelijken dat er aanvankelijk geen bevestiging was dat de bestreden beslissing ingetrokken was voor de beide verzoekende partijen en dat inmiddels een nieuwe beslissing is genomen, die eveneens ingetrokken is.

Het betoog van de verzoekende partijen ter terechtzitting waarbij zij verantwoord erom te hebben gevraagd te worden gehoord, met name omdat er aanvankelijk geen bevestiging was dat de bestreden beslissing werd ingetrokken voor de beide verzoekende partijen, - gegeven dat zij ter terechtzitting niet (meer) betwisten -, alsmede het loutere aangeven dat inmiddels een nieuwe beslissing werd genomen

met betrekking tot de aanvraag om machtiging tot verblijf van de verzoekende partijen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die op haar beurt eveneens werd ingetrokken, kan bezwaarlijk afbreuk doen aan voorgaande vaststelling dat de bestreden beslissing werd ingetrokken, doch bevestigt deze vaststelling.

In de mate waarin de verzoekende partijen bij het duiden op de verdere procedurele evolutie vanwege de verwerende partij met betrekking tot hun aanvraag om machtiging tot verblijf, met name bij het loutere aangeven dat inmiddels een nieuwe beslissing werd genomen, die op haar beurt eveneens werd ingetrokken, kritiek uiten op de handelswijze van de Dienst Vreemdelingenzaken, dient te worden vastgesteld dat voormelde intrekkingbeslissing van 13 november 2012, nog een eventuele latere met betrekking tot een nieuwe beslissing genomen inzake de aanvraag van de verzoekende partijen, niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep. De desbetreffende redenen van de intrekking dienen zodoende niet te worden onderzocht en doen voor onderhavig beroep niet ter zake. In zoverre de verzoekende partijen met hun betoog kritiek uiten tegen de niet in het geding zijnde nieuwe beslissing genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding inzake hun aanvraag om machtiging tot verblijf, is deze kritiek niet pertinent naar aanleiding van voorliggend beroep, alwaar enkel de blijkens voormeld schrijven van de verwerende partij van 13 november 2012 expliciete intrekking van de onderhavige bestreden beslissing aan de orde is. Voorliggend beroep heeft geen uitstaans met voormelde nieuwe beslissing, die desgevallend met de ter beschikking staande rechtsmiddelen kan worden aangevochten. Daarnaast doet de kritiek van de verzoekende partijen met betrekking tot de handelswijze van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake intrekkingen geen afbreuk aan het feit dat de bestreden beslissing is ingetrokken, en dit in hoofde van beide verzoekende partijen, zoals overigens door geen van de partijen wordt betwist, zodat het beroep zonder voorwerp is geworden en derhalve dient te worden verworpen. Er worden aldus geen elementen bijgebracht die ertoe zouden nopen anders te oordelen over het voorgaande.

Het beroep tot nietigverklaring is zonder voorwerp geworden en dient derhalve te worden verworpen.

2. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET